

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Ο ἀριθμὸς τῶν ξένων τῶν ἐπισκεπτομένων κατ' ἔτος τοῦς Πηρισίους καὶ κατοικοῦντων ἐν τοῖς ξενοδοχείοις ἢ ἐν τοῖς οἰκίμασι τοῖς ἐνοικιαζομένοις μετ' ἐπίπλων εἶνε μέγας. Τῷ 1873 ἀνήλθεν εἰς 120,298, τῷ 1874 εἰς 131,085, τῷ 1875 εἰς 143,405. Αἱ ποινικαὶ δὲ καταδιώξεις ἐπὶ πταισίμασι καὶ κακουργήμασιν αἱ γινόμεναι ἐκ τοῦ κινήτου τούτου πληθυσμοῦ ὑπερβαίνουσι κατ' ἔτος τὰς 2,000. Ἐκ τῶν καταδικωμένων οἱ πλεῖστοι εἶνε Βέλγαι, ἔπονται δὲ οἱ Ἴταλοι καὶ οἱ Ἀγγλοι.

~ Αἱ οἰκίαι τῆς Νέας Ὑόρκης, γράφει περιηγητῆς τις, ὁμοιάζουσι πρὸς τάφους· περιφράσσονται ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλίδων, ἔχουσι πρὸ αὐτῶν στενοὺς κήπους, καὶ ἐπὶ τῆς πάντοτε κεκλιμένης θύρας, εἰς ἣν φέρεται λιθίνη κλίμαξ, ἀναγινώσκειται ὡς ἄλλο μελανοχάρακτον ἐπιτύμβιον ἐπὶ λευκῆς πλακῆς τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότου. Ὅποῖον ὄνομα πολυτέλειαν ἀπαντᾷ τις εἰσερχόμενος ἐν αὐταῖς! Οἱ Ἀμερικανοὶ, οἵτινες πολὺ ἀγαπῶσι τὴν εὐπάθειαν (comfortable), μετέβαλον τὰς οἰκίας των εἰς ἀληθῆ ἀνάκτορα. Τὰ ἔπιπλα μίξ respectable, ὡς λέγουσιν ἐν Ἀμερικῇ, οἰκίας, ἔχουσιν ἀξίαν ὀλοκλήρου περιουσίας· διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις, τάπητες καλύπτουσι τὸ ἔδαφος τῶν θαλάμων, ἀπὸ τῆς αἰθούσης μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὑπερώων, καὶ αὐτοῦ τοῦ μαγειρείου. Τοσοῦτω δὲ λατρεύουσι τοὺς τάπητας οἱ Ἀμερικανοὶ, ὥστε χάριν αὐτῶν ἀπαρνοῦνται ἄλλα ἀναγκαϊότερα· ὡς καὶ οἱ μαῦροι ἔχουσι τάπητας εἰς τὰ βρωμερὰ αὐτῶν καταγώγια. Ὅτε δὲ τὸ θέρος μετατοπίζουσιν αὐτοὺς ἐνεκα τοῦ καύσωνος, στρώνουσι ὠραίας καὶ δροσερὰς σινικὰς ψιάθους.—Πᾶσαι αἱ οἰκίαι τῶν πλουσίων ἔχουσι προσγειῶς καθ' ὄλον τὸ μῆκος αὐτῶν, λαμπρὰν αἴθουσαν διαιρουμένην ἐν τῷ μέσῳ διὰ συρτῆς θύρας, ἣτις ἀνοίγεται κατὰ θέλησιν, καὶ εἰσδύουσα εἰς τὸν τοῖχον δὲν φαίνεται διόλου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἢ αἴθουσα σμικρύνεται ἢ ἐκτείνεται ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κεκλημένων.—Ἡ καθαριότης τῶν ἀμερικανικῶν οἰκῶν εἶνε ἀπερίγραπτος, πολυτέλειαν δὲ καὶ εὐπρέπειαν εὐρίσκεις καὶ εἰς αὐτὰ τῶν ὑπηρετῶν τὰ δωματῖα.—Πᾶσαι αἱ οἰκίαι ἔχουσιν ἀξιόλογα κατακρονοστικά λουτρά θερμὰ καὶ ψυχρὰ ἐνταυτῷ, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ συνειθίζουσι νὰ λούωνται καθ' ἑκάστην. Εἰς πάντας δὲ τοὺς κοιτῶνας τὸ νερὸν, ψυχρὸν τε καὶ θερμὸν, βέει ἀφθονον ἐντὸς πολυτελῶν λεκανῶν κειμένων ἐπὶ μαρμαρίνης τραπέζης παρὰ τὸν τοῖχον, καὶ δι' ἀοράτων σωλῆνων καταβαίνει καὶ μέχρι τῆς ὁδοῦ.—Αἱ οἰκίαι φωτίζονται ἐν γένει διὰ γὰρ κατὰ πάντας τοὺς θαλάμους, τὸν χειμῶνα δὲ θερμαίνονται δι' ὑπογείων κλιβάνων, οἵτινες ἀνάπτονται διὰ γαιαν-

θράκων εἰσαγομένων εἰς τὴν οἰκίαν δι' ὀπῆς κειμένης εἰς τὸ πεζοδρόμιον, καὶ κλειομένης διὰ σιδηροῦ πώματος.—Πᾶσαι ἔχουσι κήπον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τετράγωνον, ὅπου στεγνόνονται τὰ κατ' οἶκον πλυνόμενα πανικά.—Τὰ μαγειρεία κείνται σχεδὸν ὑπογείως, οὐ μακρὰν τοῦ ἐστιατορίου· ἐπειδὴ δὲ εἰς τινὰς οἰκίας τὸ ἐστιατόριον κείται εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, τὰ φαγητὰ ἀνασύρονται ἀναμέσον τοῦ τοίχου διὰ τροχαλίας. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτουσι δύο καλὰ· πρῶτον τὰ φαγητὰ φθάνουσι ταχέως, καὶ δεύτερον ἡ ὄσμη τοῦ μαγειρείου δὲν διαδίδεται εἰς τὴν οἰκίαν.

~ Ἐν τινι καφενείῳ τῶν Παρισίων τὸ σφαιριστήριον (billard) ἐγένετο ἀφορμὴ περιέργου ἀνακαλύψεως. «Παίκτης τις, διηγεῖται ἡ γαλλικὴ «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων», ἀνάπτων τὸ σιγάρον του, ἀφῆκεν ἐξ ἀπροσεξίας νὰ πέσῃ σπινθήρ ἐπὶ τῆς σφαιρας, ἣν ἦτο ἐτοιμος νὰ κτυπήσῃ, πρὸς μεγάλην δ' ἐκπληξιν τῶν παρισταμένων ἢ σφαιρα ἤρχισε νὰ κινήται ὡς ἰσπανικὰ κηρὸς, ἀναδίδουσα φλόγα αἰθαλώδη. Ἐσπευσαν τότε νὰ σβύσωσι τὴν σφαιραν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν τοῦτο, οὕτω δ' αὕτη ἐκαίετο ἐπὶ ἐν τέταρτον, ὀλίγον δ' ἔλειψε νὰ μεταδοθῇ τὸ πῦρ καὶ ἐπὶ τοῦ σφαιριστηρίου. Ἡ σφαιρα αὕτη ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ τεχνητοῦ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ· τὸ μίγμα τοῦτο σύγκειται ἐκ βαμβκοκυρίτιδος καὶ κάμφουρας, συμπηγνύμενον δὲ καὶ ἀποξηραίνόμενον ἀποτελεῖ σκληρὰν οὐσίαν ἐλαστικὴν, αὕτη δ' ἐπεξεργαζομένη λαμβάνει ἐντελῶς τὴν μορφήν ἐλεφαντίνου ὁστοῦ καὶ εἶνε λίαν εὐφλεκτος.

Εἶνε λοιπὸν ὠφέλιμον, παρατηρεῖ ἢ αὐτὴ ἐφημερίς, νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐκείνων, οἵτινες φέρουσιν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν κομβία κατεσκευασμένα ἐκ τοιοῦτου τεχνητοῦ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ, μήπως ἀπακίσις τις σπινθήρ μεταδῶσῃ τὸ πῦρ εἰς τὰ κομβία καὶ τὸ πῦρ μεταδοθῇ κατόπιν εἰς τὰ ἐνδύματα.»

~ Τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ἐπὶ 100 κατοίκων ἐν μὲν τῇ Αἰγύπτῳ ὑπολογίζει $\frac{1}{6}$ μαθητοῦ, ἐν Τουρκίᾳ 4 μαθητῆν, ἐν Ῥωσίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Ῥωμονίᾳ 2 μαθητὰς, ἐν Ἑλλάδι $5\frac{1}{2}$, ἐν Ἰταλίᾳ $6\frac{1}{2}$, ἐν Ἰσπανίᾳ 9, ἐν Βελγίῳ 11, ἐν Ἀγγλίᾳ 12, ἐν Γαλλίᾳ 13, ἐν Πρωσσίᾳ καὶ Δανιμαρκίᾳ 15, ἐν Ἑλβετίᾳ $15\frac{1}{2}$, ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολ. τῆς Ἀμερικῆς 17 καὶ ἐν Σαξωνίᾳ $17\frac{1}{2}$ μαθητὰς.

~ Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἠγόρασεν ἀρτίως ἐν Πεκίνῳ ἐν ἀντίτυπον τῆς μεγάλης Κινεζικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, συγκεκριμένης ἐξ 6,409 τόμων καὶ λίαν δυσσευρέτου καταστάσεως ἤδη. Τὸ ἀντίτυπον τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης ὑπάρχον.

~ Ἐκ τῶν σημείων τῆς παρ' ἡμῖν στίξεως μετεχειρίζοντο ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς Ἑλλάδος μό-

νον τὰ δύο ταῦτα σημεῖα, τὴν διπλὴν (:) καὶ τριπλὴν (:), ἢ τὴν ἀπλὴν στιγμὴν (·), δι' ὧν διεχώριζον πάσας τὰς λέξεις, πλὴν τῶν ἄρθρων, τῶν συνδέσμων καὶ τῶν προθέσεων. Κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς χρόνους πρῶτον Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος εἰσήγαγε τὴν τελείαν στιγμὴν, τὴν ἄνω στιγμὴν καὶ τὴν ὑποστιγμὴν. Συγχρόνως δὲ εἰσήχθη ἡ κορωνίς [δι' ἧς σημειοῦται ἡ κρᾶσις-τοῦνομα (τὸ ὄνομα)], ἡ ἀπόστροφος καὶ τὰ διαιρετικά. Τὸ ἐρωτηματικὸν εἰσήχθη κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα. Κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους εἰσήχθησαν ἡ παρένθεσις καὶ ἡ παύλα, μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐπιφωνηματικόν. Ἐσχάτως δὲ παρελήφθησαν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν τὰ λοιπὰ σημεῖα, ἧτοι τὸ διαλυτικὸν (· ·), δι' οὗ χωρίζονται τὰ φωνήεντα ι καὶ υ, τὸ εἰσαγωγικόν (« »), τὸ ἀποσιωπητικόν (...) καὶ ἡ παράγραφος (§).

Ἡ ἔταιρία τῶν παιδαγωγῶν ἐν Κάσσελ συντάξετε τελευταῖον πίνακα τῶν μισθῶν, οὓς λαμβάνουσι οἱ παιδαγωγοὶ τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς Γερμανίας. Ἐκ τούτου μανθάνομεν ὅτι αἱ πόλεις τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ἀμβούργου ἀμείβουσι κάλλιον τοὺς παιδαγωγούς, ἔχουσι ὅμως καὶ τὰς μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος αὐτῶν. Ἐν Βερολίῳ οἱ μισθοὶ ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν 2,235 καὶ 3,240 μαρκῶν (1 μάρκα=φρ. 1.22), ἐν Ἀμβούργῳ ὁ ἐλάχιστος ὄρος εἶνε 2,250 μάρκαι· δὲν σημειοῦται ὁ ἀνώτατος. Ἐν Φραγκφούρτῃ, τῇ ἐπὶ τοῦ Μάιν, εἶνε 2,420 μάρκαι μέχρι 3,500 μετὰ δεκαετῆ ὑπηρεσίαν· λαμβάνουσι δὲ αὐτόθι καὶ σημαντικὰς συντάξεις οἱ γηραιοὶ παιδαγωγοί. Αἱ πόλεις τῆς Δειψίας καὶ τοῦ Χίμνιτς 4,650 μέχρι 3,000 μάρκας. Ἡ Βρέμη 4,500-2,700. Ἡ Μαγεντία 1,928-2,814. Ἡ Φριδούργη 4,946-2,776. Τὸ Μόναχον 4,827-2,593. Προσθέτει δὲ ἡ κυβέρνησις ἐπιχορήγησιν εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα κατ' ἐλάχιστον ὅρον 94 μάρκας, κατ' ἀνώτατον δὲ 564.

Κύριός τις ἐπήνει ἐν τινι ἑσπερινῇ συναστροφῇ τὰς χάριτας τοῦ ψιττακοῦ του. Τῇ παρακλήσει πολλῶν κυριῶν, ἀπεστάλη ὑπηρετῆς ὅπως τὸν φέρῃ. Ἐπειδὴ δ' ἔβρεχεν, ὁ ὑπηρετῆς ἐσκέπασε τὸν κλωθὸν τοῦ ψιττακοῦ, ὅπως τὸν προφυλάξῃ, αὐτὸς δὲ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, δὲν ἔπαυε καθ' ὄλην τὴν ὁδὸν τοῦ νὰ ὑβρίζῃ. Ὁ ψιττακὸς δὲν ἔχασεν οὐδὲ λέξιν τοῦ ὄραίου τούτου μονολόγου, τὸν ὅποιον ἐξέλαβεν ὡς μάθημα πρὸς αὐτὸν διδόμενον, καὶ ἅμα τὸν ἔθεσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συναστροφῆς ἠχοῖσε νὰ λέγῃ: «Εἰς τὸν διάβολον ἢ παληογυναῖκες αὐταῖς ποῦ ἔγειναν αἰτία νὰ βραχῶ», καὶ ἐπανελάβεν ὅλας τὰς ὑβρεῖς τοῦ ἀχρείου ὑπηρετοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ἀπορούντων ἀκραστῶν του.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐπαρχιώτις γράφουσα πρὸς τινὰ κυρίαν ἐν Παρισίοις καὶ παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ τῇ εὐρῆ παιδαγωγὸν, ἀπαρίθμει διὰ μακρῶν ποῖα πρόσόντα ἔπρεπε νὰ ἔχη. Ἡ παρισινὴ κυρία ἀπεκρίθη: «Κυρία! ἐζήτησα παιδαγωγὸν ὅποιον μὲ ζητεῖτε. Δὲν τὸν εὗρον ἀκόμη· θὰ ἐξακολουθήσω ζητοῦσα καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἅμα τὸν ἀνακαλύψω. . . . νὰ τὸν νυμφευθῶ.»

Συνταγματάρχης τις τοῦ ἵππικοῦ, ἐγκωμιάζων ἑαυτὸν, παρεπονεῖτο διὰ τὴν ἄλλειψιν τοῦ ζήλου τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἀναγκάζομαι, ἔλεγε, νὰ κάμω μόνος μου ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ σώματος τὸ ὅποιον διοικῶ. Εἶμαι ὁ λοχαγός μου, εἶμαι ὁ ὑπολοχαγός μου, εἶμαι ὁ καταλυματίας μου. . . .

—Καὶ ὁ σαλπικτῆς σας, προσέθηκε ψυχρῶς κυρία τις, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔλεγε ταῦτα.

Ἀθλιός τις ζωγράφος ἐδείκνυεν εἰκόνα του τινὰ ἢ μᾶλλον μουντζούρωμά τι παριστὸν δῆθεν τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.—Καὶ ποῦ εἶνε ἡ θάλασσα; τὸν ἠρώτησαν.—Διέστη, ἵνα διέλθωσιν οἱ Ἐβραῖοι.—Καὶ ποῦ εἶνε οἱ Ἐβραῖοι;—Διήλθον.—Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι;—Ἐρχονται.

Ἐν τινι συναστροφῇ δύο κύριοι ἐπαρτήρουν ἀλλήλους χασμώμενοι· μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου ἀποφασίζει τέλος ὁ εἷς νὰ δμιλήσῃ πρὸς τὸν ἄλλον.—Τί πηλῆξις!—Ἀλήθεια! κ' ἐγὼ πλήττω φοβερά.—Δὲν πηγαίνομεν λιγάκι ἔξω.—Αἶ... βέβαια... δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον... ἀλλὰ...—Ἀλλά;—Δὲν εἶν' εὐκόλον δι' ἐμὲ διότι...—Διότι;—Παράξενον! εἶμ' ὁ νοικοκύρης!

Βουλευτῆς τις ἐζήτηε τὴν παῦσιν νομάρχου, κατηγορῶν αὐτὸν ὡς φατριαστὴν, ἀνίκανον, καταχραστὴν, κτλ. Δὲν ἔλεγεν ὅμως καὶ συγκεκριμένως τὸν κρῖφιον καὶ κύριον λόγον τῆς καταφορᾶς του. Ἐβρένης γενομένης, ἐγνώσθη τέλος ἡ αἰτία τοῦ ὑπὲρ τῆς ὑπηρεσίας ἐνδιαφέροντος τοῦ φιλοπάτριδος βουλευτοῦ. Ὁ ἀτυχὴς νομάρχης εἶχεν ἀποκαλέσει ποτὲ ἀνόητον τὸν βουλευτὴν.—Πῶς σοῦ ἦλθεν, ἔλεγεν ὁ ὑπουργός πρὸς τὸν νομάρχην, νὰ ὀνομάσῃς τὸν κ* ἀνόητον;—Ἐγὼ;... Ἄ, ναι! ἐνθυμοῦμαι, . . . ἀλλὰ τοῦ τὸ εἶπα ἐμπιστευτικῶς. . . ἤμεθα οἱ δύο μας μόνον, καὶ δὲν ἐνοῶ διατί τὸ ἐπαναλαμβάνει.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐν ἔτει 1838 ἐξηκριβώθη εἰς 752,077, ἐν ἔτει δὲ 1870, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν, εἰς 4,225,673, ἧτοι νῦξήθη κατὰ 473,596 ἄτομα, ὅπερ ἀποτελεῖ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τῶν 32 ἐτῶν (1838-1870) αὐξησιν 63 τοῖς 100, παρέχουσαν κατὰ τοὺς στατιστι-